

L'altra cara

Sort de les bones notes

Puigcerdà, principis dels anys 90. Josep Antoni Hermida només tenia unes rodes al cap. Les del seu monopatí que l'acompanyava pels carrers de Puigcerdà. Als catorze anys, però, va fer com la majoria de nens de la seva edat i va demanar una bici a casa. No va ser fàcil aconseguir-la i el seus pares li varen posar una condició per canviar monopatí per bicicleta: aprovar al juny totes les assignatures de vuitè d'EGB. Dit i fet, les bones notes van permetre a Hermida desterrar el monopatí i, anys més tard, han provocat que Puigcerdà tingui un dels millors especialistes en BTT del món. Aquell mateix any, va córrer i va guanyar la seva primera cursa a Llivia. Tres anys més tard, amb disset, es proclamava campió del món júnior a Austràlia i als divuit ja era professional a les files d'un equip suís Scot. Extravertit i xerraire és un dels grans animadors del circuit mundial de BTT i dels pocs disposats a baixar de Puigcerdà a Girona per una sessió de fotos o a tornar-te una trucada perduda des de Kaprun (Àustria) sense els escarafalls habituals en esportistes que, tot i estar en esports menys minoritaris, estan a anys llum de l'elit on Hermida està instal·lat des de fa molts anys.

Per caràcter o simplement per la seva educació, Hermida i el conegut «Richal dile al de la fragoneta que coja el teléfonu» del contestador del seu mòbil s'han fet simpàtics per tothom que hi ha tingut algun tipus de contacte. Ahir, a la roda de premsa després de la prova d'Atenes, Josep Antoni Hermida es va posar a la butxaca tots els mitjans de comunicació internacionals en no tenir cap problema per contestar les preguntes amb català, castellà, anglès i francès. I és que Hermida és conscient que el BTT no és futbol i pensa aprofitar al màxim els seus particulars «10 minuts de glòria» que es va guanyar a Parnitha. I a més com que de jove treia bones notes, va tenir temps d'aprendre idiomes a més de guanyar-se un bici.